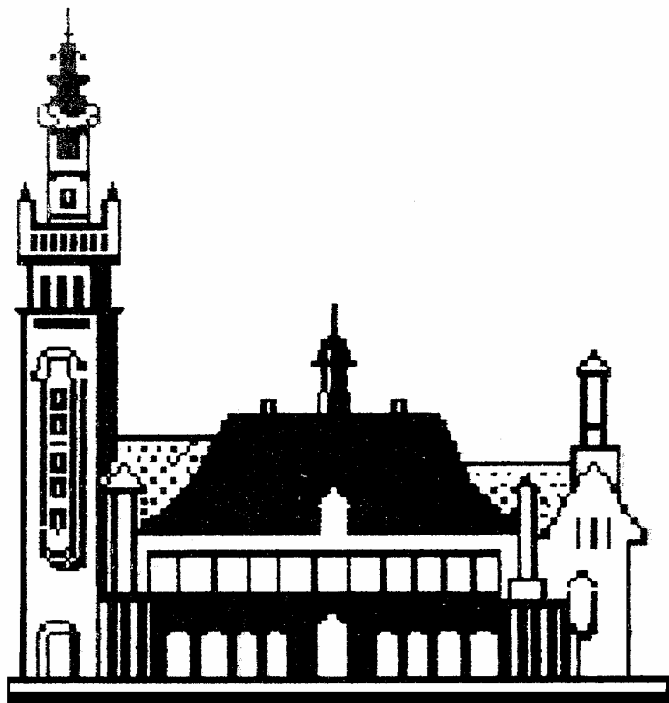

VÄRLDEN OCH VI

Tidskrift om FN, demokrati och federalism

Hundraårsjubileum i Haag: 1899 .. 1999

För första gången på många år har vi på nytt haft krig i Europa. I den infekterade Balkankonflikten gick NATO förbi FN och startade ett eget krig. Det är vapenvila nu, men hur konflikten kommer att sluta vet vi ännu inte. – På det ena eller andra sättet handlar detta nummer om vad vi kan kalla Kosovo-konflikten. I slutändan rör det sig om var rätten till självstyrelse ligger: hos folken eller hos staternas regeringar. Här finns en inbyggd konflikt, men inte en som nödvändigtvis måste lösas med bombningar och etniska rensningar.

1899 kom den internationella skiljedomstolen i Haag till. 1999 är det med andra ord ett hundraårsjubileum. En stor konferens som hölls där under maj månad celebrerade detta jubileum.

Innehåll:

Kosovo – ett dilemma utan enkla rätt och fel	– –	Vad skall egentligen diskuteras?
NATO förr och nu	– – – – –	En organisation att lita på?
Kosovo på Internet, sanning och lögn	– – – –	Länkar
Hundra år i Haag	– – – – –	En stor NGO-konferens
• Bill Pace vid Haag-konferensens avslutning		
• Kofi Annan vid Haag-konferensens avslutning		
Fred i Kosovo – och sedan?	– – – – –	Presstopp
Aktivitet i Göteborg och Lund	– – – – –	Radioprogram och föredrag
O mänsklighet ...	– – – – –	En vision
Krigsförbrytelser vid civil domstol	– – – – –	Det hände i Kroatien
"FN-stadgan och världspolitiken"	– – – – –	Bokrecension

Nummer 2

Årgång 51

1999

ISSN 0346-4881

Kosovo – ett dilemma utan enkla rätt och fel

av Karl af Geijerstam

När detta skrivs i mitten av maj faller NATO:s bomber över Serbien och Kosovo. Debatten om NATO:s agerande har engagerat många människor över hela världen. I Sverige har journalister, forskare och debattörer mer eller mindre självsäkert intagit olika ståndpunkter. Tyvärr uppvisar den svenska och utländska debatten en stor brist: de flesta har inte frågat sig frågan – vad ska debatteras?

Många debattörer var för en militär insats redan innan NATO:s bombattacker. Professor Bo Rothstein menade att Milosevic förtjänade att bli bombad "tillbaks till den medeltid där han hör hemma". Bo Rothstein blev bönhörd, men NATO:s agerande fick stark kritik av ett upprop av 178 svenskar som menade att NATO:s var fel och att bombningarna måste upphöra.

Tre debatter i en

Men vad är det man menar med "fel"? Som den analytiskt lagde läsaren redan har förstått är debatten om Kosovo-problematiken egentligen tre debatter: en juridisk, en moralisk och en taktisk. Har NATO lagen på sin sida när de anfaller Serbien? Handlar de moraliskt / etiskt rätt? Är NATO:s agerande det bästa för att uppnå sina mål?

Juridiken

Den första debatten handlar om den internationella rätten. Finns det stöd i folkrätten för ett sådant angrepp som NATO har gjort mot Serbien? Svaret är entydigt från alla debattörer: nej. Per Cramér, docent i internationell rätt i Göteborg, menar att "NATO:s agerande [är] ett brott mot FN-stadgans våldsförbud". (GP 990407) Han menar uppmanar den svenska regeringen att stå upp för FN:s och den internationella rättens principer. Sverige måste "sätta långsiktig säkerhetspolitisk stabilitet grundad på FN-systemet framför kortsiktig politiskt pragmatism". Därför måste Sverige våga kritisera NATO:s agerande, både principiellt och rent taktiskt.

Per Cramér lämnar inget svar på frågan som han ställer själv: hur ska det internationella samfundet reagera mot statsmakter – läs Jugoslavien – som begår brott mot folkrättsliga principer, *inom sitt eget territorium*? Cramér menar att folkrätten i och för sig kan ändras, den är dynamisk, men att det måste ske genom "staternas samfälliga vilja". Tyvärr är viljorna i Kosovo-konflikten allt annat än samfälliga.

Något som är föga uppmärksammat är att Jugoslavien tagit sin sak inför den Internationella Domstolen i Haag (ICJ). NATO-länderna anklagas för att (oprovoocerat) använda militärt våld mot en annan stat, ingripa i en annan stats inre angelägenheter, framkalla fara för civila och miljön med mera. Det ska bli mycket intressant att följa utvecklingen.

Ännu intressantare är åtalet som ad-hoc tribunalen för förbrytelser i det f.d. Jugoslavien som har väckts mot Slobodan Milosevic. Ur rent världs-federalistisk synpunkt är detta en stor seger. Men, som bland annat Carl Bildt har påpekat, det blir svårare att nå en förhandlingslösning inom överskådlig tid. Kommer det internationella samfundet överhuvudtaget att formellt förhandla med en efterlyst person?

Moralen

Men svaret på den juridiska frågan används ofta - olyckligtvis! - som ett tillhygge i den andra debatten: var det moraliskt rätt att ingripa i Kosovo? Huvudargumentet är oftast just att det var ett agerande i strid mot internationell rätt. De debattörer som försvarar det militära ingripandet i Kosovo menar ofta att då är det fel på den internationella rätten. Det är orimligt att världen inte kan ingripa mot etnisk rensning. Här finns onekligen ett dilemma: ska vi värdesätta den internationella rättens principer så högt att man inte ingriper militärt mot övergrepp trots att möjligheten och viljan finns? Det finns redan en parallell till Kosovokrisen. Efter flera års skräckvälde i Kambodja invaderades Kambodja av grannlandet Vietnam och Pol Pots regim störtades. Också ett klart brott mot internationell rätt – men vem saknade Pol Pot? Med just detta argument försvarar Expressen NATO:s militära ingripande i Bosnien.

Dilemmat är endast ett dilemma för de som accepterar användandet av våld. För pacifister är den moraliska frågan redan klar: det är fel att använda våld. Det är lika fel att serbiska element använder våld mot albaner som att NATO använder militärt våld mot Jugoslavien. En framtingad fred är ingen fred. Konflikten och motsättningarna finns kvar hos de båda parterna även om det beordras eld upphör.

Taktiken

När den kinesiska ambassaden bombarderades av misstag, gav Carl Bildt adressen till den svenska ambassaden i Belgrad till NATO för att vidare misstag skulle undvikas. Det som var menat att bli en syrlig kommentar till NATO:s kompetens har senare visat sig vara en alltför sann profetia. NATO har fått - berättigad enligt min mening - kritik för sina misstag. Men inte bara de uppenbara misstagen, utan även taktiken i sin helhet

har fått kritik. Det går inte att flygbomba sig till seger säger kritikerna. Man måste gå in med trupp på marken för att vinna. Men just på den frågan tvekar NATO, eller rättare sagt Bill Clinton. Han är trängd mellan utrikesminister Albright, som har varit en varm förespråkare för en militär insats mot Jugoslavien, och vicepresident Al Gore som hela tiden har varit djupt skeptisk till militär insats överhuvudtaget. Kompromissen har blivit att endast attackera Jugoslavien via flygbombning. En taktisk miss enligt många.

Kontentan

Även bland världsfederalister har debattens vågor gått höga. Via Internet kan man ta del av världsrörelsens sk listserver via e-post. Världsfederalister med gemensamma värderingar har där kommit till olika slutsatser om rätt och fel i Kosovokrisen. Jag tycker att det är svårt att ta ett rakt ställningstagande. Hur mycket jag än tycker att man ska respektera internationell rätt och FN:s auktoritet så är det ändå så att det är FN-systemets tröghet som har varit en av orsakerna att NATO har beslutat att gripa in i Kosovo.

Detta togs också upp av Kofi Annan under sitt besök i Sverige. Han rättfärdigade inte NATO:s agerande men han sade sig ha full förståelse för att de tyckte sig ha rätten att ta lagen i egna händer hellre än fortsätta se övergreppen i Kosovo. Annan trodde att FN kunde gå stärkt ur krisen. Det är bara i FN som den politiska lösningen kan fastställas. FN står som garanten för principen att alla kosovoalbaner ska kunna återvända hem i säkerhet med politiska och mänskliga rättigheter under internationellt skydd. Annans budskap är tudelat. Han betonar FN:s, säkerhetsrådets och den internationella rättens roll i konfliktlösningen men har viss förståelse för NATO:s ingripande.

Mina sympatier ligger nog hos Kofi Annan, snarare än hos någon av de mer tvärsäkra på någon sida av debatten. Debatten om Kosovokrisen har dock fört upp frågan om internationell rätt, suveränitet och frågan om hur vi bäst skapar internationell fred och säkerhet på dagordningen igen. Inte illa det. Förhoppningsvis kommer fler till samma ståndpunkter som vi världsfederalister. Det internationella systemet behöver starka och demokratiska instrument för att upprätthålla fred, säkerhet och mänskliga rättigheter för alla jordens människor. ■

Författaren till denna artikel, Karl af Geijerstam, är fil.kand i statsvetenskap och nationalekonomi. Han arbetar med IT-utbildning på TBV, och är sekreterare i SVF:s styrelse.

NATO förr och nu

av Jan Bellander

Nato, som ursprungligen bekände sig till FN-stadgan och ansåg Säkerhetsrådet som ansvarigt för fred och säkerhet, ändrade 1999 sina principer.

1949 – 1999

Atlantpakten NATO (North Atlantic Treaty Organisation) kom till 1949 som en försvarsallians mellan USA och Kanada på ena sidan Atlanten och tio europeiska stater på den andra.

Den omedelbara anledningen till att NATO bildades var det pågående kalla kriget och risken eller fruktan för att Sovjetunionen skulle visa aggression mot sina västeuropeiska grannar. Västeuropas länder, antingen de varit medlemmar i NATO eller inte, drog nytta av den ökade säkerhet som NATO antagligen inneburit under denna period.

Som en "motpol" till NATO bildade Sovjetunionen år 1955 Warszawapakten, en allians- och försvarspakt mellan Albanien, Bulgarien, Polen, Rumänien, Sovjetunionen, Tjeckoslovakien, Ungern och Östtyskland.

Ursprungliga medlemmar i NATO

Belgien	1949
Danmark	1949
Frankrike	1949
Island	1949
Italien	1949
Kanada	1949
Luxemburg	1949
Nederländerna	1949
Norge	1949
Portugal	1949
Storbritannien	1949
USA	1949

Senare tillkomna medlemmar i NATO

Grekland	1952
Turkiet	1952
Tyskland	1955
Spanien	1982
Tjeckien	1999
Ungern	1999
Polen	1999

Efter de stora omvälvningarna i Östeuropa under 1989 påbörjades avvecklingen av Warszawapakten. Den upplöstes formellt 1 april 1991.

Man kan tycka att i och med Sovjetunionens sammanbrott och nedläggningen av Warszawapakten, skulle huvudskälet till NATO:s existens vara borta och NATO skulle kunna läggas ner. Men så skedde inte. En stor organisation som får för litet att göra krymper inte, den försöker hitta nya skäl för sin existens – en konsekvens av "Parkinsons lag"!

När FN:s fredsbevarande insatser i Bosnien slutade med ett fiasko på hösten 1995 grep NATO in och ställde upp med tiofalt mer militär personal än vad FN kunnat göra. Bosnien användes för att visa på FN:s (läs Säkerhetsrådets) otillräcklighet – och för att ge NATO ett existensberättigande.

I Atlantpaktens ursprungliga stadgar står det bl.a. att:

- FN-stadgans syften och principer är grunden för NATO.
- FN:s säkerhetsråd har det primära ansvaret för att bevara internationell fred och säkerhet.
- Internationella konflikter skall i första hand lösas med fredliga medel. NATO-länderna ska utveckla sin förmåga att stå emot ett väpnat angrepp. Ett angrepp mot ett av NATO-länderna ses som ett angrepp mot dem alla, och skall om nödvändigt besvaras med militärt våld. En sådan militär attack och NATO:s motåtgärder skall omedelbart rapporteras till FN:s säkerhetsråd.

1999 –

Inför 50-årsjubileet kände kanske NATO på sig att en ny uppvisning var på sin plats, den här Milosevic kunde väl passa bra? Bombningar började den 24 maj.

Ungefär en månad efter det att bombningarna av Kosovo inletts enades NATO:s regeringschefer under ett toppmöte i Washington om en ny strategi för militäralliansen. Där underströks att huvuduppgiften fortfarande är försvar av medlemsländerna, men att NATO kan leda fredsoperationer utanför sina gränser när medlemmars säkerhet hotas.

– "Genom att utvidga vår förmåga att ta itu med konflikter bortom våra gränser kan NATO verka för

säkerhet och frihet i ytterligare 50 år", sade USA:s president Bill Clinton. Enligt det nya strategiska konceptet ska dock militäralliansens operationer begränsas till det "euroatlantiska området".

I NATO:s beslut understryks att FN:s säkerhetsråd har det främsta ansvaret för att upprätthålla fred och säkerhet i världen. Därför ska NATO även i fortsättningen söka FN-mandat för sina operationer när det är möjligt. NATO:s generalsekreterare Javier Solana sade dock att NATO nu förbehåller sig rätten att agera på egen hand, precis som alliansen nu har gjort i Jugoslavien.

Han kallade det nya strategiska konceptet för en karta som ska vägleda NATO in i nästa århundrade. - "Det strategiska konceptet skapar garantier för säkerheten i Europa och stärker NATO:s möjligheter att upprätthålla demokratiska värden", sade Javier Solana. Han sade också att toppmötet beslutat ge de europeiska NATO-länderna möjligheter att själva genomföra fredsoperationer utan att USA deltar, men med användande av NATO:s gemensamma vapenkapacitet.

Kommentar

NATO:s ingripande i Kosovo ställer FN:s svårigheter i bjärt belysning. Det gäller då förstas främst Säkerhetsrådet, där de fem permanenta medlemmarna – USA, Ryssland, Kina, England och Frankrike – genom sin vetorätt kan förhindra att beslut tas. Dessa fem har därmed full frihet att agera i eget intresse i stället för i mänsklighetens – och gör det också. Så man kan alltså inte lita på Säkerhetsrådet.

Skall man då acceptera att NATO utnyttjar den självtagna "rätten att agera på egen hand"? Möjligheterna att NATO "upprätthåller demokratiska värden" är något tvivelaktig. Dels är inte alla medlemsländerna i NATO demokratier (Turkiet!). Dels har ju NATO:s ledande nation USA under årens lopp många gånger stött totalitära regimer, t.ex. Chile under Pinochet 1973 ..1988, och Grekland under Papadopoulos 1967 ..1974. Så man kan alltså inte lita på NATO.

Lösningen? Kanske ett Säkerhetsråd utan vetorätt, eller med begränsad vetorätt, och ett NATO som ställer sina styrkor till FN:s förfogande. ■

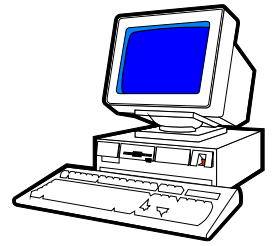
Kosovo på Internet – sanning eller lögn?

av Jan Bellander

Om Kuwait-kriget har sagts att det var det första "**TV-kriget**". Där fanns framförallt CNN på plats och rapporterade, och andra TV-bolag återutsände mycket av CNN:s material, runt hela världen.

Konflikten i Kosovo har istället sagts vara det första "**Internet-kriget**". Här finns det en uppsjö av aktörer och källor, som vill informera om vad som sker. Sanning eller lögn? Ja, det kan vara knepigt att avgöra. Man får lov att titta på flera web-platser,

och komma ihåg att innehållet oftast är partiskt, för den ena eller den andra parten.

I nedanstående lista har inom parentes angetts i vilket land web-sidans server befinner sig – det kan ju vara en ledtråd (men i och för sig bara en ledtråd!). Alla web-sidor uppdateras ofta, ibland flera gånger om dagen, så det kan finnas anledning att komma tillbaka till dem gång efter annan.

Partiska:

NATO (server i Belgien) är ju den ena huvudparten i konflikten. Här presenteras NATO:s syn på saken.
www.nato.int/latest/home.htm

Den officiella jugoslaviska websidan (server i Jugoslavien) avspeglar den serbiska uppfattningen om konflikten.
www.serbia-info.com

Mindre partiska:

Det brittiska BBC (server i USA) har ett omfattande material, och många länkar. Se t.ex. notisen på sidan 11 i detta nummer av VoV!
news.bbc.co.uk/hi/english/special_report/1998/kosovo/

AIM (server i Schweiz) är en nyhetsbyrå med oberoende journalister från hela det forna Jugoslavien. Mycket och välskrivet material som ger både bakgrund och sammanhang.
www.aimpress.ch

Tuzla Night Owl (server i Nederländerna) produceras av SFOR-styrkorna i Bosnien. Översättning till engelska av lokala nyhetsmedier i regionen.
www.domovina.net/News/tno.html

Radio Free Europe och Radio Liberty (server i Tjeckoslovakien) ger dagligen ut nyhetsmaterial från hela Östeuropa. Anses vara mycket tillförlitlig.
www.rferl.org

Domstolar i Haag:

Den internationella domstolen ICJ i Haag (server i Nederländerna). Klicka på "What's new" för att läsa om Jugoslaviens stämning av tio NATO-stater inför ICJ.
www.icj-cij.org/

Tribunalen för krigsförbrytelser i ex-Jugoslavien (server i England). Läs om tribunalens anklagelser mot Milosevic och fyra andra ledare i Belgrad.
www.iwpr.net/tribunal/mainpage.htm

Förenta Nationerna:

Förenta Nationerna har ju ett omfattande material på sina web-sidor. Börja på www.un.org ■

Hundra år i Haag

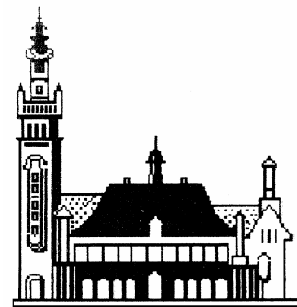
av Jan Bellander

Det är i år jämnt etthundra år sedan den första internationella fredskonferensen i Haag. Ett stort antal folkrörelser har celebrerat denna händelse med en ny stor fredskonferens.

Under tiden 11 .. 15 maj 1999 pågick en stor konferens, "Appeal for Peace" (Vädjan för fred), i Haag. Tidpunkten var vald som hundraårsminnet av den första internationella fredskonferensen i Haag, 1899. Den konferensen kom till på initiativ av den dåvarande ryste tsaren Nikolaj II och resulterade i den skiljedomstol i Haag som fortfarande existerar, även om dess funktion i stort sett övertagits av FN-organet ICJ.

Konferensen hade ordnats av ett stort antal folkliga, nationella och internationella organisationer ("NGO:s"). Det var organisationer som inte bara representerade strävanden för fred utan också för andra närliggande ämnen som mänskliga rättigheter, miljö, ekonomisk rättvisa osv. Världsfederaliströrelsen (WFM), som var bland initiativtagarna, var naturligtvis närvarande och spelade en ledande roll (se nedan). –

Över 8,000 människor deltog i konferensen. De flesta av dem stannade alla fyra dagarna. – Mer än 100 nationaliteter var representerade. – Över 400 debatter, arbetsgrupper och andra aktiviteter ägde rum under konferensen – ibland pågick upp till 25 möten samtidigt. Ledande personligheter som Nelson Mandela, Dalai Lama, Graca Machel och Jimmy Carter vände sig till konferensen med skrivna uttalanden. Aung An Suu-Kyi (den burmesiska Nobelpristagaren för fred 1991) hade ett videoinspelat uttalande. Många andra fredspristagare var närvarande vid konferensen: Jody Williams (1997), Desmond Tutu (1984), José Ramos Horta (1996), Joseph Rotblat (1995), Rigoberta Menchu (1992). FN:s generalsekreterare Kofi Annan deltog i den avslutande ceremonin (se nedan).

Konferensens huvudteman:

- Sätt mänskliga och ekologiska behov före nationell suveränitet och nationella gränser.
- Lös konflikter "mjukt", med förhandlingar, samförstånd och nya diplomatiska metoder, i stället för "hårt" med diktat från stormakter och militära och ekonomiska komplex.
- Ersätt internationellt våld med internationell lag, genom att skapa och vidareutveckla institutioner som ICJ och ICC.
- Gör FN och andra multilaterala institutioner mer demokratiska och förse dem med tillräckliga resurser för att kunna realisera sin potential för fredsskapande. Speciellt måste FN:s säkerhetsråd förändras från att tjäna stormakternas intressen till att tjäna människornas trygghet.
- Skapa inom FN:s ram stående styrkor för humanitära insatser och förbättring av människors säkerhet i krigszoner.
- Frigör ekonomiska resurser för att skapa trygghet för människor genom att minska resurserna för militära rustningar.

Man lägger märke till hur mycket av dessa teman som samtidigt är huvudpunkter i Världsfederaliströrelsens program! Inte helt oväntat spelade också WFM en viktig roll i konferensens organisation. WFM stod bl.a. för sekretariatet. William R Pace (Bill Pace), sekreterare i den internationella världsfederaliströrelsen WFM, höll ett tal vid avslutningen och gav en sammanfattning av konferensens resultat. FN:s generalsekreterare Kofi Annan, avslutade konferensen med ett varmt uppskattande tal. Här följer i översättning dessa två tal.

Tal av Bill Pace vid Haag-konferensens avslutning

(källa: WFM:s mailserv, sammandrag och översättning Jan Bellander)

Den första internationella fredskonferensen i Haag 1899 sammankallades av tjugosex staters regeringar för att diskutera "regler för krig". Den här konferensen, hundra år senare, har sammankallats av mer än 700 icke-statliga organisationer ("NGO:s") för att skapa och anta ett program för att säga NEJ till krig. Fler regeringar och fler internationella organisationer har deltagit i denna vår konferens än i den första. På uppdrag av de sjuttio-två medlemmarna i organisationskommittén så lyckönskar jag er – delegater och organisationer – till

denna historiska prestation. Haagkonferensen "Vädjan för fred" har i grunden varit en process för att identifiera ett program för fred och internationell rättvisa som, om det antas och förverkligas, kommer att under det 21:a århundradet rädda hundratals miljoner liv från krigets härjningar, så destruktiva, omfattande, vanliga, dyrbara och fruktansvärda i det nuvarande århundradet. Programmet utgör en kombination av

ämnen, initiativ och aktiviteter som föreslagits av konferensens deltagare. Vi är här därför att de traditionella metoderna att skapa fred har fullständigt misslyckats under detta århundrade – och även i denna stund fortsätter att misslyckas. De mänskliga ödena i Kosovokriget är tragiska, och konflikten har getts enorm uppmärksamhet av denna konferens. Men detta nya krig i Europa skall inte förblinda oss från det faktum att det pågår andra katastrofala krig i Afrika och Asien – och mellanstatliga och inomstatliga konflikter och krig på alla kontinenter – som måste få samma uppmärksamhet från världssamhället liksom av icke-statliga organisationer världen över.

Att vi bekymrar oss för dessa katastrofala konflikter får inte avhålla oss från att fullfölja ett av våra viktigaste mål – att skapa en dagordning för fred och rättvisa för det 21:a århundradet, för att förhindra framtida händelser av typ Kosovo, Rwanda, Östtimor, Chiapas och Chechnya. I motstånd mot de traditionella metodernas misslyckanden så kräver nu de globala ideella organisationerna (internationella NGO:s) nya metoder och strategier för fred "tidig varning", och förebyggande av konflikter, baserade på (de enskilda) medborgarna, (de) lokala samhällena, från gräsrotterna och uppåt.

Omfattningen av de ämnen som vi diskuterat vid denna konferens har varit nästan skrämmande stor. Huvudtemana för denna "Vädjan om fred" inkluderar vårt stöd för:

- En modell av ny diplomati för internationella beslut och internationell lagstiftning
- En definition av nationell säkerhet som människornas säkerhet

- Ett ersättande av det godtyckliga våldets lag med den rättvisa lagens kraft
- En internationell demokrati, eller – som det allt oftare kallas – demokratisk global ledning ("democratic global governance")
- Rättsvare, snabbare, allomfattande mekanismer för hjälpingripanden för att stoppa folkmord, krigsförbrytelser och andra brott mot mänskligheten.

Allt detta måste ske genom FN – och inte genom ensidiga beslut av stormakter. Men därför behövs också ett starkare och mer demokratiskt FN.

Denna konferens respekterar och värderar organisationers oberoende värderingar och mandat. De kommer att var för sig bestämma vilken del av vår dagordning, och vilka initiativ och aktiviteter som dom vill stödja när vår globala kampanj förs framåt. En del ämnen kommer att befinnas vara mer viktiga i somliga regioner och kulturer än i andra.

Från och med nu är vår kampanj först och främst en fråga om tillämpning, ratificering och förverkligande av de nyckelaktiviteter och initiativ som framkommit under konferensen.

Det har varit en ära och ett privilegium att tjäna som generalsekreterare för denna konferens "Vädjan för Fred", och för min organisation, Världsfederalist rörelsen (World Federalist Movement, WFM), att tjäna som sekretariat för denna utomordentliga fredskonferens.

Och slutligen är det mig en glädje och en ära att nu få presentera världens mest betydelsefulla fredsskapare – FN:s generalsekreterare Kofi Annan.

Tal av Kofi Annan vid Haag-konferensens avslutning

(källa: pressrelease FN 17 maj 1999, sammandrag och översättning *Jan Bellander*)

Mina kära vänner och medarbetare för fred, tack för ert underbara välkomnande av mig. Jag kan inte säga hur uppmuntrande det är att se er här alla denna morgon. Jag menar inte bara att ni är så många här – fast bara det är imponerande. Jag menar glädjen att inse hur många länder och kontinenter ni kommer ifrån, och vilken mängd av skilda slag av organisationer som ni representerar. Jag menar tanken att så många människor på så många platser, och på så många olika sätt, så helhjärtat ägnar sig åt fredens sak.

FN är, som ni vet, en sammanslutning av stater. En del ovänliga människor har t.o.m. kallat FN staternas fackförbund. Men jag har alltid trott att det behöver vara mycket mer än så om det skall kunna göra en verklig skillnad för världen. Inte för inte var det som grundarna av FN inledde stadgan med orden: "Vi, jordens folk". Dom visste att staterna finns för att tjäna folket, inte tvärtom.

Vid den tiden hade världen just avslutat ett krig i vilket över 50 miljoner människor dog, i vilket hela länder hade ödelagts, i vilket stora städer hade förvandlats till rykande askhögar. FN:s grundare visste att folk över hela världen väntade sig av dem att få en säkerhet att en sådan mardröm aldrig mer skulle upprepas. Det var det hoppet, de förväntningarna som dessa FN:s grundare formulerade i ord som ännu ekar genom årtiondena: "... att rädda kommande generationer från krigets gissel".

Jag kan inte uttala dessa ord inför er denna morgon utan att känna en djup frustration. Vi vet alla hur långt långt borta vi är från uppfyllandet av dessa förhoppningar. Förlåt mig om jag då först tänker på mina

bröder i Afrika, som känner av krigets gissel i denna dag, i denna stund.

Folkmordet i Rwanda och de följande konflikterna i Kongo fick åtminstone en viss publicitet, även om det resulterade i mycket litet internationell handling. Men andra krig, knappast mindre dödliga, har blivit nästan helt ignorerade. Till exempel: i Kongo-Brazzaville har tusentals liv gått till spillo i en konflikt som världen knappast märkt. Bara under dom första fyra månaderna av detta år har det förnyade inbördeskriget i Angola drivit 780,000 människor på flykt och därmed ökat totalsiffran på dom som drivits från sina hem till 1,5 miljoner. Konflikten mellan Etiopien och Eritrea, där tusentals döts på slagfälten, har drivit på flykt över 550,000 människor. Sedan 1983 har i Sudan Afrikas längsta inbördeskrig orsakat nära 2 miljoner döda.

I Afrika som helhet finns nu omkring 4 miljoner flyktingar, och förmodligen minst 10 miljoner som fått fly inom sina egna länder. I dag är det Afrika som har den största andelen av krigiska konflikter. Men ingen del av världen är immun. Denna morgon tänker vi speciellt på vad som händer här i Europa. **Nu, i slutet av detta sekel, har "krigets gissel" återvänt till den kontinent som under den första hälften av seklet skapade två världskrig!**

Vi gör detta för framtiden, inte för det förgångna. Vi gör detta för att säkra freden, inte för att göra kriget

evigt. Dom våldsamma konflikter som rasar i Afrika, i Europa och annorstädes får inte göra oss modfälda. Det är inte sant att vi inte kommer någon vart. Många konflikter har slutat. Många andra har undvikits därför att motsättningarna löstes med fredliga medel. Det är just av den anledningen vi inte tänker på dom – vi kanske inte ens har hört talas om dom.

Så det kan göras! Dispyter kan upplösas fredligt. Krig kan stoppas. Och bättre ändå: dom kan förhindras. Det kräver vishet och statsmannaskap av de politiska ledarna. Det kräver tålmodig och skicklig diplomati.

"Statsmännens yttersta brott är att missa chansen till fred och att så döma människor till krigets elände."

Men, kanske viktigast av allt, det kräver också en djupgående förändring av samhället – en utveckling av en kultur där statsmän och diplomater vet vad som förväntas av dem. Dom måste få

veta att i medborgarnas ögon så är inte det yttersta brottet att ge upp några verkliga eller påhittade "nationella intressen". Det yttersta brottet är att missa chansen till fred och att så döma människor till krigets utsägliga elände.

Mina vänner, det är ni – och människor som ni runt hela världen – som sakta men säkert åstadkommer denna djupgående och väsentliga förändring. Låt mig tacka er än en gång och säga: det är bra, det är utmärkt, det är väsentligt – fortsatt med det arbetet! ■

Press-stopp: Fred i Kosovo – och sedan?

av Jan Bellander

FN:s säkerhetsråd ryckte upp sig den 10 juni 1999 och lyckades enas om en resolution om Kosovo-konflikten som innebar att bombningarna skulle upphöra och att en fredsbevarande FN-styrka (KFOR) på 50.000 man skulle rycka in i Kosovo. Ett krig där ingen skurit några lagrar slutade – eller åtminstone avbröts – därmed, efter elva veckor av NATO-bombningar och elva veckor av Milosevics förstörelse av eget land.

Tyvärr måste man väl konstatera att konflikten därmed inte är ur världen. Och – som Kofi Annan påpekade i sitt avslutande tal vid Haag-konferensen (se ovan) – långt värre konflikter pågår på andra håll i världen, framförallt i Afrika. Men kanske har västvärlden genom denna demonstration i den egna förstugan fått en klarare blick för vilka svagheter som finns i det nuvarande systemet för världens fred och säkerhet. Vetoätten som dom fem permanenta medlemmarna (USA, Ryssland, Kina, England och Frankrike) har i FN:s säkerhetsråd är utan tvivel ett av dom allvarligaste hindren för ett effektivt arbete när det gäller fred och säkerhet. Hur skulle

det vara att till en början begränsa vetoätten, t.ex. så att minst två av dom permanenta medlemmarna måste inlägga ett veto för att det skall vara giltigt? Att överlåta till militärpakter av typ NATO själva bestämma om dom vill ingripa är ju ganska orimligt.

Sveriges Världsfederalister (SVF) har sedan rörelsen startade för över femtio år sedan förespråkat ett effektivt och mer demokratiskt FN. Flera organisationer börjar nu arbeta för detta mål. Mer om detta i kommande nummer av VoV. En aktuell kampanj kan man läsa mer om på SVF:s hemsida, under web-adressen www.fn-kampanj.org/ ■

Federalistaktiviteter i Göteborg och Lund

av Martin Hagvall

Martin Hagvall är en aktiv ordförande för Sveriges Världsfederalister, SVF. Här ett par referat från hans verksamhet, dels från ett radioprogram, dels från en föreläsning.

Om nationalism

I ett radioprogram av Radio Göteborg (Salong 21, februari 1999) om *nationalismen*, som brer ut sig alltmer, intervjuades fredsforskaren Björn Hettne, professor vid Göteborgs Universitet och Martin Hagvall, ordförande i föreningen Sveriges Världsfederalister. Här ett brottstycke ur intervjun med den senare.

Martin Hagvall, du är alltså ordförande i föreningen Sveriges Världsfederalister, vad vill ni för någonting?

MH: Världsfederalisterna har arbetat sedan andra världskriget för att reformera FN som organisation, och för att demokratisera umgänget mellan stater på global nivå.

Vill ni få till stånd en världsregering som skall liksom bestämma allting och på så sätt utplåna kriget mellan folken?

MH: Idén innebär ju att stater, människor, skall komma närmare varandra, och det finns naturligtvis ingen färdig form för hur världen kommer att se ut i framtiden. Viktigt

är dock att frågor som berör alla människor också beslutas av alla människor.

Vad säger du ifrån din utgångspunkt om den utveckling som har varit under 90-talet, när vi fått sådana här nya krig till och med i Europa, och sönderfallande stater. Och ett handlingsförlamat FN i många fall!

MH: Ja, det är tragiskt. Man kan naturligtvis tolka det som händer i världen på olika sätt. Jag vill se också positiva trender. Ökat samarbete – t.ex. nu i somras (1998) lyckades man enas om en konvention för en permanent krigsförbrytardomstol. Detta har kanske inte syntts så mycket i media, men sådana frågor är mycket viktiga. Det är inget fel i att människor är trygga i sina olika identiteter. Problem uppstår när man kompromisslöst kräver av människor att de så att säga ideologiskt fokuserar all sin energi på en enstaka identitet. Speciellt när detta har politiska och militära undertoner blir det destruktivt och då uppnås inget samarbete med andra – det blir "vi" och "dom". Och det tror jag inte är bra.

Om global suveränitet

Martin Hagvall höll ett anförande vid konferensen "Konflikter och konfliktlösning" som ägde rum i Lund 19-23 maj 1999. Anförandet hade titeln "In Quest of Global Sovereignty" (ung. "Global suveränitet sökes"). Han deltog också vid samma tillfälle i en paneldiskussion om utvidgning av EU. Konferensen var anordnad av den internationella studentorganisationen AEGEE, och samlade deltagare från många europeiska länder. Anförandet hölls på engelska.

"Global suveränitet sökes" (några citat)

Målsättningen "en global rättsordning" jämförs inte bäst med en teoretisk bild av en värld fri från styrning utan med en värld som i princip samordnas av de starkare deltagarna av vårt nuvarande världssystem. Även om de ofta är ganska ineffektiva och oavsett om vi väljer att inkludera G7/ G8, NATO, de mest betydelsefulla medlemmarna av Världsbanken och IMF eller de permanenta medlemmarna av FN:s säkerhetsråd, finns det styrande strukturer redan idag. Frågan är snarare om vi föredrar dessa maktstrukturer framför dem, som skulle ha ett bredare deltagande och starkare rättslig säkerhet/.../

Uteslutningen av en stor del av världens befolkning från globalt beslutsfattande, även om det kan vara mer effektivt på kort sikt för dem, som deltar, kan få

omfattande och negativa konsekvenser i form av fler våldsamma konflikter, terrorism, ökad miljöförstöring, okontrollerbar migration och spridning av sjukdomar. Sådana former av styrning är statiska, inte legitima och inte effektiva på längre sikt/.../

Vi människor, kan det sägas, har byggt ett internationellt system, på grundval av den nationella suveräniteten, som tidigare utan tvekan har spelat viss betydelsefull roll. Men idag är samma strukturer och det arv, som deras storhetstid har efterlämnat, blott hinder för våra ansträngningar att hitta nya mekanismer för effektiv samordning av den värld vi lever i/.../

Om det finns ett mänskligt sökande skulle det kunna vara inspirerat av tre aspekter. För det första, den utveckling av internationell rätt och organisationer, som har skett hittills. För det andra, några av principerna för gott styre, som har visat sig vara framgångsrika i länders politiska system. För det tredje, olika föreställningar, visioner, idéer och strävanden av lärda, statsmän och människor från olika delar av världen. Detta skulle vara att förena realism, erfarenhet och idealism i det svåra men tydliga sökandet efter global suveränitet. ■

O mänsklighet . . .

av Ragnar Lagerström

"En vision" kallar Ragnar Lagerström detta. Ragnar är en av SVF:s äldsta medlemmar, både till åren och i föreningen. Här ger han oss sina tankar om mänsklighetens utveckling genom årtusendena. Hur konflikterna mellan människogrunder kan ha uppstått och varför somliga av dem kan vara så orimligt svåra att bota.

I en naturserie i TV där man bland annat fick följa hjärtats utveckling från en enkel pulserande rörelse hos något enkelt vattendjur och hur förbättringar tagits upp och förfinats ända fram till det komplicerade däggdjurs-hjärtat, löd avslutningsorden om jag minns rätt: "Livet på jorden är ett liv". Det betyder att man kan betrakta hela massan av organiskt liv som en enhet, en "varelse", som håller på att ta form och finna sitt naturliga och hållbara sätt att vara. Man kan gå vidare i tanken och se alla enskilda arter som egna särskilda "varelser" inom den "Stora" varelsen ungefär som lemman i en kropp eller celler i en organism med både eget och samordnat beteende.

Man kan föreställa sig mänskligheten just som en sådan stor "varelse" som lever vidare trots tidsavstånden. I den ingår varje enskild människa, och inte bara de nu levande, utan alla från den dagen för så och så länge sedan då den avgörande mutationen ägde rum och homo sapiens framträdde som en art för sig.

Men alla döda generationer? Hur kan de vara med i denna totalitet?

Jag tänker på trädens lövfällning. Innan bladen släpps, fångar trädet in så att säga en essens av dess väsen, till exempel klorofyllet. Kanske en döende människas andliga essens på något ofattbart sätt fångas in av någon efterlevande? Aktningen för fädernas andar har ju varit ett viktigt inslag i de flesta kulturer.

Man kan försöka tänka i "presens historicum" som om allt som hänt är verkligt just nu. Lite ansträngande, förstås, men som en tankelek kan det vara värt ett försök.

De häpnadsväckande och fasansfulla händelserna i f.d. Jugoslavien 1999 har kommit mig att göra följande tillämpning av ovanstående spekulation.

Det är uppenbart att Balkankriget inte har varit ett krig om pengar och makt i banal mening. Det har handlat om gamla ouppklarade oförrätter, underjordiska "rättstvister" som man äntligen velat få ur världen genom att de skyldiga utpekats, erkänner sina dåd och blir straffade på det sätt de förtjänar.

Det har varit och är ett krig mellan värkande och sårade hjärtan, och såren har i stor omfattning vållats för århundraden sedan. Människan är inte så enkelt funtad att hon slåss bara för att få flera godbitar. Hon har också en rättskänsla och en törst efter sanning och rätt,

och det betyder mer för de historiska avgörandena än ekonomi.

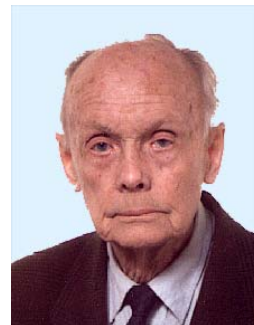
Kränkthetens lidanden har uppstått till exempel när utvandrarskränningar (liknande myrvandringar) har tvingats in i trånga dalar, där utrymmet varit otillräckligt. De sist anlända har enligt sed stannat och slagit läger i områdets utkant och de har sänt förhandlare. Från de tidigast anlända har erfarna män kommit, och man har utväxlat höviska hälsningsord. "Icke skall någon tvist vara mellan dig och mig och mellan mina herdar och dina herdar. Ligger icke hela landet öppet för dig? Skilj dig från mig; vill du åt vänster så går jag åt höger, och vill du åt höger så går jag åt vänster."

Men ibland finns inga goda praktiska utvägar. Då är goda råd dyra. Viljan att lösa problemet finns kvar och det kan rentav hända att den sist anlända drar sig tillbaka och söker nytt land oberoende av den trånga dalen. Men det är ett laddat och farligt läge. Det kan uppstå missförstånd och tonen kan skärpas: "Menar min broder, att Gud inte har något land alls i beredskap åt sin sist anlände son?"

Det inträffar att de nyanlända drar sig tillbaka och överlägger och sedan kommer och meddelar att man har beslutat stanna på den anspråkslösaste delen av den östra dalsidan och försöka komma bra överens med dem som slagit sig ner åt det hållet. "Vi måste ju leva, vi också."

Detta är inget förhandlingsförslag utan ett dekret, och det kommer aldrig att godkännas. Här kommer det alltid att vara ett oroligt område. Graden av bråkighet skiftar och är beroende av hur mogna och sakliga de människor är som bor där och hur många obehagliga kollisioner som inträffar och har inträffat mellan människor som båda gör anspråk på samma markplätt.

Den oerhörda vrede som drabbat det serbiska folket och kommit det att utmana hela världen och föraktfullt avspisa fredsförslag från NATO:s samlade militärmakt, kan ha sin rot i gamla och nya övergrepp som av angräparna förnekats och vänts i orättvisa anklagelser mot serberna. (En viktig förutsättning är då att övergreppen varit faktiska och riktade just mot serber och att allt annat är "kontrafaktiskt"). Kriget i f.d. Jugoslavien är då ett krig mot ett sårat hjärta i en av homo sapiens' gamla bosättningar. Den jugoslaviska utvandringsarmén har inte glömt något. Den ursprungliga markförhandlingen

misslyckades och måste återupptas om inte oron ska börja igen eller den siste serben skall dö.

Frågan hur världen ska kunna bli mer fredlig och krig undvikas skulle då från en synpunkt sedd kunna besvaras så:

Först och främst genom upprättelse. Då gäller det inte att klara upp alla gamla stridsfrågor sedan världens begynnelse. Det räcker att uppnå att påstående inte står mot påstående. I stället för att skrika: "Dom säger att det gick till så, men i själva verket gick det till så!" kan man försöka tillämpa eller eftersträva ett mjukare sätt att tala:

"Enligt deras minnen och berättelser gick det hela till så och så. Enligt vår uppriktiga mening gick det i stället till så. En av oss måste ha fel. Vi erkänner den mänskliga kunskapsförmågans begränsning och erkänner varandras ärlighet."

Och som sagt, man behöver inte ta upp allt. Det är när det "ligger och jäser", som det är dags att börja forska. Vad det då gäller att utforska är vad man tvistar om och vad som kan vara bakgrunden till det som tvisten gäller. Det kan till exempel handla om en period då den ena grannlandet härskat över det andra och vad de på den tiden styrda förebrår de då styrande.

Då gäller det att komma till något slags överenskommelse om att båda parter troligen har en viss skuld till vad som skedde. Skräckexmplet på motsatt taktik är Versaillesfreden, då Tyskland tvingades erkänna sig ha ensam skuld till kriget. Den klausulen var fröet till andra världskriget.

Det händer ju i vardagslivet att två stridstuppar som efter att inför en opartisk instans ha överöst varann med okvädingsord plötsligt efter ett enkelt sakligt påpekande

från domaren tvärtystnar, slutar bråka, tar domaren i hand och säger: "Nå då så, då är jag nöjd. Det var bara det jag ville höra."

Om min vision av homo sapiens som en så och så många hundratusen är gammal levande varelse som dras med smärtsamma minnen ända från tiden före skrivkonsten, om den visionen är sann, det vill säga har sin motsvarighet i verkligheten, då kan gammal antagonism mellan stater och folkgrupper avlägsnas, när det rätta ordet blir sagt. Det är i så fall en bättre metod än att släppa bomber och granater ned på kränkta och förbittrade människor.

Men arbetet på världens pacifiering bör fortgå också på ett annat plan, nämligen det organisatoriska. På en välorganiserad arbetsplats flyter arbetet lugnt, på en dåligt organiserad gnisslar det. Är organisationen både god och demokratisk är framtidsutsikterna särskilt goda. Därför gäller det att under tider av relativt lugn - en sådan kan möjligen inträda efter Balkankrigets stormar - passa på att förstärka arbetet på det enda samhällsbygge som är fullt värdigt homo sapiens' höga moraliska natur: den globala, demokratiskt uppbyggda världsorganisationen som högsta rättsinstans, dit man kan vädja vid lokala konflikter. Den ska ha det yttersta ansvaret för välfärden och ha ensam rätt att disponera legaliserat våld som spärr mot illegalt.

När det bygget är färdigt har homo sapiens äntligen funnit sin ekologiska nisch. Det är ungefär som när en vattenkrävande växt som hjortronet eller tranbäret har funnit sin nisch i myrvegetationen. Människan är då allmänt accepterad både av sig själv och av andra arter. En lugn period kan ta sin början på Tellus. ■

Fällda för krigsförbrytelser i civil domstol

källa: BBC, 1999-06-01

Att bli anklagad och fälld för krigsförbrytelser kräver inte nödvändigtvis en internationell domstol eller tribunal. I Kroatien har en civil domstol nyligen fällt två kroater för krigsförbrytelser mot etniska serber. – Bravo, Kroatien!

"Vid en unik rättegång i Kroatiens huvudstad Zagreb blev en f.d. soldat och en f.d. polisman nyligen (i maj 1999) fällda för brott mot etniska serber under Kroatiens försvarskrig mot Serbien 1991. Det var den första rättegången mot etniska kroater i en kroatisk domstol där brottet var krigsförbrytelser begångna mot personer tillhörande landets serbiska minoritet.

F.d. polismannen Miro Bajramovic, vars bekännelse i en dagstidning ledde till rättegången, dömdes till 20 måna-

ders fängelse för inbrott och utpressning under vapenhot. Han frigavs eftersom han redan suttit fängslad denna tid.

F.d. soldaten Branko Saric-Kosa fick ett års fängelse för att olagligen ha kvarhållit och övat övervåld mot en serbisk bybo. Han har 8 månader kvar av sitt straff.

Fyra andra häktade frikändes helt. Allvarigare anklagelser om mord, mordförsök, och kidnappning avfärdade domstolen på grund av brist på bevis i fråga om alla sex männen. Domaren sade att "vittnesmålen ofta var motsägande eller inte tillräckligt konkreta för att motivera en fällande dom". De sex männen var anklagade för att ha varit medlemmar av en grupp som varit inblandade i omkring 100 etniska serbers död, i många fall efter tortyr, i området kring Pakrac, 100 km SO om Zagreb. ■

"FN-stadgan och världspolitiken" (recension)

av Jan Bellander

Ove Bring, professor i Internationell rätt vid Stockholms Universitet, har skrivit en bok om FN-stadgans mellanstatliga spelregler. Första upplagan kom ut 1992, och i den nu föreliggande andra upplagan (1997) har den fått underrubriken "Om folkrättens roll i en föränderlig värld". Boken beskriver och kommenterar FN-stadgan och de olika internationella konventioner som växt fram under åren. Framställningen kompletteras dessutom med en mångfald av konkreta exempel från vår tids historia.

Här finns kapitel om FN-stadgans principer t.ex. egalitetsprincipen, fredliga lösningar av tvister, vålds- och aggressionsförbudet, non-interventionsprincipen, självförsvarsrätten och folkens självbestämmanderätt. Vidare finns kapitel om hur principerna efterlevs bl.a. genom att generalförsamlingen utövar kontroll och påtryckning eller att säkerhetsrådet fungerar (och ibland

inte fungerar!) som sanktionsorgan, liksom genom den internationella domstolens och generalsekreterarens respektive roller. Och, som sagt, i denna bok finns det många tillämpningsexempel från nutidens historia, inklusive från de senaste årens konflikter på Balkan.

Boken utgör en alldeles utomordentlig sammanställning av de viktiga regler för mellanfolkligt beteende som sakta växer fram under FN:s egid, och den praxis i tillämpningen som under åren utbildas. För alla som vill sätta sig in i vad som sker i den internationella politiken, liksom folkrättens möjligheter och svårigheter att skapa fredliga lösningar på nationella och internationella tvister, är detta verkligen en bok att rekommendera! ■

**Ove Bring: "FN-stadgan och världspolitiken", 2:a uppl. Norstedts, 1997.
ISBN 91-39-00287-X.**

Världen och Vi (VoV) är en kulturtidskrift som vill diskutera

- förutsättningarna för en global demokratisk rättsordning
- reformering och stärkande av Förenta Nationerna
- federalism på lokal, regional och global nivå

Världen och Vi utkommer med fyra nummer per år.
Web-adress: www.fn-kampanj.org/svf/vov.htm

Ansvarig utgivare:
Bengt Lindqvist

Redaktionskommitte:
Jan Bellander -- tel / fax (08) 795-6004,
Kärrgränd 36, 162 46 Vällingby
e-post: jan.bellander@mbox300.swipnet.se
Karl af Geijerstam
Peter Lund

VoV skickas till alla medlemmar i Sveriges Världsfederalister (SVF), se rutan till höger. Man kan också prenumerera: helår 100:- kr, lösnummer 25:- kr

Utgiven av Sveriges Världsfederalister (SVF)
c/o Karl af Geijerstam, Kyrkogatan 15
462 33 VÄNERSBORG
postgiro 5 55 50-8
tel 0701-23 23 00

Föreningen Sveriges Världsfederalister (SVF) är den svenska organisationen i World Federalist Movement (WFM).

WFM är en internationell rörelse som sedan 1947 har verkat för reformering och demokratisering av Förenta Nationerna, och för en starkare global rättsordning. WFM, som har konsultativt status i ECOSOC (FN:s ekonomiska och sociala råd), verkar inom olika globala samhällsfrågor, såsom folkrätt, nedrustning, miljö, mänskliga rättigheter och utveckling.

SVF vill också väcka diskussion om federalism och om dess betydelse för fred och utveckling, regionalt, och på lång sikt en federation av alla världens stater, en **demokratisk världsfederation**.

SVF är medlem i Sveriges Fredsråd och Svenska FN-förbundet.

SVF söker med olika projekt bidra till debatten om lösningar på världsomspännande problem samt FN:s reformering. Vi vänder oss särskilt till ungdom med intresse för globala frågor, och använder oss i vårt arbete av moderna medier som Internet.

Web-adress: <http://www.fn-kampanj.org/svf>

Medlemsavgift/år:

helbetalande : 200:- kr
nya medlemmar (första året), samt medlemmar under 26 år : 100:- kr